

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **R. S.**, bytem T. 1039/8, J., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1/376, o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 7. 2011, č. j. KUOK 84685/2011, sp. zn. KÚOK/5764/2010/OSV-SP/7293, ve věci příspěvku na péči,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2011, č. j. KUOK 84685/2011, **se ruší** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2011, č. j. KUOK 84685/2011, sp. zn. KÚOK/5764/2010/OSV-SP/7293, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník ze dne 16. 12. 2009, č. j. 28845/2009/JES, o nepřiznání příspěvku na péči.

V žalobě žalobkyně uvedla, že má značné zdravotní problémy a zdravotní posouzení PK MPSV v Ostravě bylo chybné, neúplné a nepřesvědčivé. Žalobkyně brojí proti tomu, že nebyla pozvána k jednání, pokud by u něj byla, musela by komise zjistit, že žalobkyně nezvládá mimo pět úkonů ještě další. Žalobkyně navrhla nové posouzení jejího zdravotního stavu. V příloze žalobkyně uvedla seznam úkonů péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti a k tomu tvrzení o jejich zvládnutí. K důkazu žalobkyně přiložila zprávu ortopeda ze dne 21. 9. 2011, jejíž součástí je i posouzení soběstačnosti z hlediska ortopedického onemocnění.

Žalovaný (v době vydání napadeného rozhodnutí Krajský úřad Olomouckého kraje) ve svém vyjádření uvedl, že nálezy ošetřujících lékařů jsou součástí spisu lékařské posudkové služby a správní orgán není kompetentní je hodnotit, správním orgánům nemůže být znám ani obsah tohoto spisu. Žalovaný se řídil závěrem PK MPSV a podklady obsaženými ve spisu správního orgánu I. stupně. Správní orgány vychází z presumpce správnosti posouzení stupně závislosti orgány k tomu povolanými a nemohou z hlediska odborné kvalifikace posuzovat tuto problematiku. Podle § 16a zákona č. 582/1991 Sb. není povinností PK MPSV vyzvat žalobce k osobní účasti na jednání a je na jejím zvážení, zda tak učiní. Rovněž je v její kompetenci rozhodnout, jaké podklady si k posouzení závislosti vyžádá. Žalovaný považuje posouzení stupně závislosti za závazné stanovisko, od jehož obsahu se nemůže odchýlit a nemá diskreční pravomoc i s ohledem na § 25 zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2011 (i při vědomí rozsudku NSS č. j. 3 Ads 77/2009-59). Závaznost vyplývá dále i ze zákona o zaměstnanosti či zákona č. 582/1991 Sb. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 As 43/2008-68. Závaznost je třeba dovodit z § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách (rozsah stanovený stupněm závislosti). Posouzení stupně závislosti je svěřeno do kompetence OSSZ, přičemž zákon o sociálních službách stanoví úřadům obce povinnost si vyžádat posouzení stupně závislosti od těchto orgánů. Stejnou povinnost má pak žalovaný v odvolacím řízení ve vztahu k PK MPSV. Zákonodárce v zájmu efektivity výkonu státní správy rozdělil vlastní rozhodování tak, aby stupeň závislosti posuzoval orgán, který je k tomu specializován.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 7. 2011.

Soud s ohledem na dotaz žalobkyně ze dne 21. 3. 2012 a ze dne 10. 4. 2012, druh souzené věci (příspěvek na péči), obsah spisu a konkrétní specifika souzené věci (věk žalobkyně, tvrzené značné zdravotní problémy, nepřiznání příspěvku na péči a vyjádření žalované o závazném stanovisku, které je v rozporu s ustálenou judikaturou, a zhoršování zdravotního stavu, doloženého i lékařskou zprávou s posouzením soběstačnosti z hlediska ortopedického) vyřídil věc přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. jako věc, u které jsou dány závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodování. Mezi základní hodnoty, které chrání i právo, patří život a zdraví člověka.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o přiznání příspěvku na péči dne 30. 3. 2009. Podle záznamu o šetření závislosti nezvládá žalobkyně 5 úkonů péče o vlastní osobu a 9 úkonů soběstačnosti, tj. celkem 14 úkonů. Podle posudku lékaře LPS OSSZ Jeseník ze dne 30. 11. 2009 není žalobkyně osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby a potřebuje pomoc při 3 úkonech péče o vlastní osobu a 6 úkonech soběstačnosti, tj. celkem 9 úkonech. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl 16. 12. 2009 tak, že příspěvek na péči žalobkyni nepřiznal. V odůvodnění odkázal správní orgán I. stupně na posudek LPS OSSZ Jeseník a vyjmenoval 9 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, u kterých podle posudkového lékaře žalobkyně potřebuje pomoc. Další odůvodnění toto rozhodnutí neobsahuje.

V odvolání žalobkyně konkretizovala, které úkony a činnosti nezvládá, dále popsala svůj zdravotní stav a možnosti léčby, definovala své zdravotní postižení podle vyhlášky č. 182/1991 Sb. a požádala o posouzení zdravotního stavu lékařskou posudkovou službou OSSZ Jeseník a uznání alespoň I. stupně závislosti.

V odvolacím řízení vyžádal původní žalovaný posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále i „PK MPSV“ v Ostravě). Podle tohoto posudku ze dne 16. 4. 2010 žalobkyně nebyla jednání přítomna, v jejím případě nejde o osobu závislou na péči jiné fyzické osoby, nepotřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při více než 12 úkonech péče vlastní osobu a soběstačnosti a tento stav byl i k datu podání žádosti. Dále je v posudku uvedeno, že podrobnější informace o posouzení jsou obsaženy v posudkovém spise. Žádné další údaje posudek neobsahuje. Přílohou posudku je výčet úkonů a stanovisko komise, zda je žalobkyně zvládá či nezvládá. Na základě podnětu Veřejného ochránce práv k přezkumnému řízení MPSV dne 3. 3. 2011 zrušilo rozhodnutí původního žalovaného ze dne 3. 5. 2011, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Důvodem byla skutečnost, že byl chybně aplikován § 16a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Proto původní žalovaný provedl nové sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně a vyžádal nové posouzení PK MPSV. K věci se vyjádřil původnímu žalovanému 5. 4. 2011 Veřejný ochránce práv a uvedl, že první posudek PK MPSV neobsahuje řádné a přesvědčivé odůvodnění a poukázal na konkrétní rozpory v posudku. Dne 18. 4. 2011 bylo provedeno nové šetření a dne 21. 6. 2011 byl vypracován nový posudek PK MPSV, podle kterého žalobkyně není osobou závislou na péči jiné fyzické osoby. Tento posudek již uvádí, z čeho PK MPSV vycházela, dále diagnostický souhrn, citace z lékařských zpráv a posledního sociálního šetření, posudkové zhodnocení a závěr i s vysvětlením k vyjmenovaným úkonům. V posudku ze dne 21. 6. 2011 dospěla PK MPSV v Ostravě (v jiném složení) k závěru, že žalobkyně nezvládá nikoli 9 (jako podle předchozího posudku PK MPSV), ale jen 5 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Rozpory komise odstranila tak, že sporné úkony žalobkyně svede.

V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal správní řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí a uvedl, že podle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách a podle § 149 správního řádu je posouzení stupně závislosti v odvolacím řízení posudkovou komisí MPSV závazným stanoviskem, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalovaný citoval závěr posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 16. 4. 2010 s výčtem úkonů, které žalobkyně

nebyla schopna zvládat bez pomoci jiné fyzické osoby. Nato žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na péči, neboť podle posudku PK MPSV potřebuje pomoc při 9 úkonech, ne však při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný ocitoval § 7, § 8 a § 11 zákona o sociálních službách a uvedl, že LPS OSSZ i PK MPSV vychází z dostatečných podkladů posuzování stupně závislosti a je plně v jejich kompetenci, které podklady k vypracování posudku využijí. Správní orgány, které nejsou orgány posudkové služby, nemají oprávnění zasahovat do činnosti posudkových orgánů. Žádosti o posouzení zdravotního stavu bylo plně vyhověno, neboť podle § 149 s. ř. je výsledek posouzení závazným stanoviskem, na jehož podkladě pak správní orgány rozhodují.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

To, co soud vytýká napadenému rozhodnutí, je - stručně vyjádřeno – především právní názor o závaznosti posudku PK MPSV (resp. LPS OSSZ). Oproti původnímu žalovanému soud konstatuje, že posudek PK MPSV (resp. LPS OSSZ) není závazným stanoviskem, neboť to nestanoví žádný zákon a navíc to odporuje povaze posudku jakožto důkazu, který je sice odborným stanoviskem, avšak nikoli absolutně nepřístupnému hodnocení v průběhu dokazování ve správním (i soudním) řízení.

Podle § 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 582/1991 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí *okresní správa sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob pro účely sociálního zabezpečení a pro účely poskytnutí dávek a mimořádných výhod podle jiných právních předpisů při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách. Za tím účelem posuzují stupeň závislosti fyzické osoby pro účely příspěvku na péči. Podle § 8 odst. 7 zákona č. 582/1991 Sb. okresní správa sociálního zabezpečení podávají posudky o tom, zda zdravotní stav osob, jejichž důchodové pojištění provádějí orgány uvedené v § 9, odůvodňuje poskytnutí dávky důchodového pojištění anebo dávky nebo služby sociální péče. Podle § 8 odst. 8 téhož zákona při posuzování podle odstavce 1 vychází okresní správa sociálního zabezpečení zejména z nálezů ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení podle odstavce 1, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy. Při posuzování podle odstavce 1 lze vycházet také z podkladů vypracovaných lékařem určeným Českou správou sociálního zabezpečení.*

Podle § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Podle § 25 odst. 4 téhož zákona okresní správa sociálního zabezpečení sdělí příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností stejnopis posudku vydaného podle zvláštního právního předpisu s uvedením úkonů, které osoba není schopna zvládat. Toto posouzení je součástí rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku, které obdrží žadatel. Podle § 25 odst. 5*

zákona č. 108/2006 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností provádí sociální šetření také, pokud o to okresní správa sociálního zabezpečení požádá v případech, kdy provádí kontrolu původního posouzení zdravotního stavu osoby.

V žalobě brojila žalobkyně proti tomu, že nebyla k posouzení svého zdravotního stavu přizvána, ačkoli o to žádala. Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na povinné podklady rozhodnutí a odkázal, že posouzení zdravotního stavu a soběstačnosti je plně v kompetenci posudkových orgánů. Původní žalovaný uzavřel, že PK MPSV měla dostatečné podklady ke zhodnocení stavu žalobce. Jak již soud uvedl výše, podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách posudkový lékař může, ale nemusí vycházet z vlastního vyšetření. Rozhodnutí o tom, zda provede lékař či posudková komise vlastní šetření, závisí na jejich uvážení. Takové uvážení souvisí s konkrétními okolnostmi každého případu. K tomu zdejší soud dodává, že ani posudkové komise nemají stanovenou zákonem povinnost osobně vyšetřit žadatele o dávky. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud dne 15. 9. 2004 ve svém rozsudku č. j. 3 Ads 7/2004-70, č. ve Sb. NSS 1001/2006, *k objektivnímu posouzení zdravotního stavu není zapotřebí, aby posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby.* Podle novější judikatury však „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44, www.nssoud.cz). Žalobkyně namítala způsob získání důkazu, který správní orgány použily jako podklad rozhodnutí. Posudkový lékař nemusí vždy osobně vyšetřit žadatele o dávku (resp. příjemce dávky). Avšak pokud s ohledem na konkrétní námitky žadatele i jeho výslovnou žádost posudkoví lékaři žadatele osobně nevyšetří, je třeba, aby tento svůj postup zdůvodnili. Toto zdůvodnění pak posoudí správní orgán, který ve věci rozhoduje, protože jde pouze o podklad rozhodnutí a důkaz, který je hodnocen jako každý jiný důkaz. V případě pochybností je vždy třeba přistoupit spíše k vyšetření žadatele a opačný závěr je třeba zdůvodnit tak, aby byly úvahy správního orgánu (v návaznosti na úvahy posudkového orgánu) přezkoumatelné.

Protože napadené rozhodnutí vychází jednak z nesprávného právního názoru na závaznost posudku lékařské posudkové služby (a na to navazuje nesprávný procesní postup včetně hodnocení důkazů), a dále neobsahuje konkrétní úvahy ve vztahu ke konkrétním námitkám a návrhům žalobkyně, shledává soud rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V souvislosti s tím pro doplnění argumentace odkazuje i na dále uvedené odůvodnění.

Žalobkyně namítala v žalobě, stejně jako ve správním řízení (zejména v odvolání) nesprávnost posouzení podkladů rozhodnutí. Žalobkyně v odvolání namítala, že se její zdravotní stav zhoršil, které léky působí pozitivně a které negativně, že nebylo přihlédnuto k jejímu internímu postižení a uvedla řadu onemocnění, jimiž trpí (včetně alergie atd.). Z podání Veřejného ochránce práv se

pak podávají konkrétní rozpory v prvním posudku PK MPSV anebo to, že k některým posouzením chyběly (dostatečné) podklady. Z žádosti původního žalovaného pro podání druhého posudku PK MPSV vyplývá, že původní žalovaný posudkové komisi nezasílal ani vyjádření Veřejného ochránce práv, ani nepožadoval odstranění konkrétních rozporů v předchozím posudku. Ani po druhém posouzení stupně závislosti žalobkyně Posudkovou komisí MPSV nebylo vyjasněno, jak může žalobkyně umývat nádobí nebo vařit, připravovat si jídlo, provádět úklid, osobní hygienu, dodržovat pořádek v domácnosti, pokud chodí s oporou dvou francouzských holí a trpí nemocemi, které jsou vypsány v posudcích i odvolání. K alergiím se komise rovněž nevyjádřila. Námitka zhoršování zdravotního stavu zůstala rovněž bez odezvy, pokud vůbec odhlédneme od toho, že žalobkyně byla posouzena v druhém posudku PK MPSV ze dne 21. 6. 2011 jako zdravější než v době od března 2009 nadále.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný pojímá posudek PK MPSV jako závazné stanovisko a důvěřuje posouzení posudkové komise a nepovažuje se za oprávněného ho jakkoli přezkoumávat a posuzovat. Z obsahu samotného posudku ze dne 21. 6. 2011 je zjevné, že komise se ovšem s rozpory v předchozím v posudku vypořádala tak, že nyní uvedla, že žalobkyně všechny úkony vyjmenované Veřejným ochráncem práv jako nejasně posouzené zvládá. Dostatečné a přesvědčivé odůvodnění však posudek neobsahuje a napadené rozhodnutí se s námitkami žalobkyně a také Veřejného ochránce práv dostatečně nevypořádává. Odůvodnění PK MPSV, že není zdravotní důvod, aby žalobkyně nezvládala úkony péče o vlastní osobu pod bodem b), j), m) a f) a u úkonů soběstačnosti pod bodem b), h) a g), sám o sobě dostatečný a přesvědčivý není, zejména s ohledem na pohyblivost a soubor více nemocí žalobkyně. Stejně tak je nepřesvědčivé tvrzení PK MPSV, že u žalobkyně v dokumentaci není dostatečně popsáno patřičné funkční postižení končetin či patřičná porucha statodynamiky. Právě z toho důvodu má být pravidlem osobní vyšetření žadatelů o příspěvek na péči. Důvod, proč tomu tak nebylo v souzené věci, z posudků PK MPSV ani z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá. Komise si další vyšetření nebo zdravotnickou dokumentaci mohla vyžádat. Nadto žalobkyně v odvolání uvedla (a odvolání bylo Posudkové komisí MPSV v Ostravě dne 19. 1. 2010 postoupeno), které úkony a činnosti není schopna sama, dlouhodobě, spolehlivě a opakovaně provádět, že se její zdravotní stav zhoršuje a jakými konkrétními postiženími trpí (zejména zánětlivé postižení všech kloubů opakovaně, artrózy III. a IV. stupně). Žalobkyně také v odvolání poukazovala na zdravotnickou dokumentaci svého praktického lékaře. Podle posudku PK MPSV ze dne 21. 6. 2011 vycházela komise ze zprávy praktického lékaře ze dne 4. 6. 2009, tedy více než dva roky staré. Přitom komise hodnotila stav žalobkyně i k datu jednání komise 21. 6. 2011. PK MPSV cituje zprávu ortopeda ze dne 9. 9. 2010, že žalobkyně ujde málo, ale v posouzení uvádí, že žalobkyně chůzi po rovině i do schodů zvládá. Navíc napadené rozhodnutí nevysvětluje rozpory mezi odvoláním a druhým posudkem PK MPSV, ani rozpory mezi jednotlivými důkazy samotnými. Pro ilustraci podle sociálního šetření ze dne 18. 4. 2011 žalobkyně trpí i bolestmi žaludku, zapomíná, velmi špatně se pohybuje (o dvou FH), častí se cítí unavená, trpí závratěmi, arytmií, bydlí v 1. patře bez výtahu (konstatování PK MPSV o možnosti používat k cestám invalidní vozík pak vzbuzuje otázky a pochybnosti o pečlivém zhodnocení situace žalobkyně), žalobkyně si sama nepřenesla věci, stará se o ni dcera a známá, na dovážku obědů žalobkyně nemá prostředky, závěrem je uvedeno,

že žalobkyně trpí špatnou pohyblivostí a bolestivostí kloubů, což ji omezuje při vykonávání činností denní potřeby. S těmito rozpory se napadené rozhodnutí vůbec nevypřádalo.

Soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí je obšírně popsán vývoj správního řízení, k námitkám o posouzení podkladů rozhodnutí žalovaný uvádí zejména to, že výsledek sociálního šetření je jen jedním z podkladů rozhodnutí a že posuzování stupně závislosti je plně v kompetenci posudkových orgánů. Žalovaný konstatoval, že PK MPSV měla k dispozici dostatečné podklady ke zhodnocení stavu žalobce a že neměl důvod se odchýlit od výsledku posouzení posudkovou komisí MPSV, která vzala v úvahu všechny námitky žalobce. Rovněž ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že považuje posudek PK MPSV za závazné stanovisko, od kterého se nemůže odchýlit a nemůže jej nijak přezkoumávat.

Krajský soud konstatuje, že se s tímto názorem neztotožňuje, což vyjádřil mj. již ve svých rozsudcích ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 73Cad 5/2009, ze dne 2. 2. 2011, sp. zn. 73Ad 13/2010, ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. 73Ad 2/2010, ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 73Ad 8/2010 a ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. 73 Ad 25/2011. Žalovaný proti nim kasační stížnost nepodal. Rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz v sekci Rozhodovací činnost – Judikatura správních soudů, příp. na vyžádání podle zákona č. 106/1999 Sb.

Posudek lékaře LPS OSSZ i posudek PK MPSV byly vyhotoveny na vyžádání správního orgánu. Po úspěšném podání podnětu ke správnímu přezkumu Veřejným ochráncem práv bylo původní rozhodnutí o odvolání zrušeno a bylo provedeno nové sociální šetření a vyžádán nový posudek PK MPSV. I po tomto doplnění byly správní orgány povinny prověřit, zda doplnění bylo provedeno úplně a řádně tak, aby odpovědělo na námitky a připomínky žalobkyně. Pokud stále zůstaly rozpory v důkazech o stupni závislosti žalobkyně, nebyly odpovězeny její námitky, nebylo vyhověno jejím návrhům na dokazování (jde zejména o aktuální zdravotnickou dokumentaci praktického lékaře a z ní vyplývající odkazy na zprávy odborných lékařů) ani nebylo zdůvodněno, proč nebudou provedeny, a v řízení do té doby žádný z posudkových orgánů tyto vady neodstranil a dokazování a odůvodnění posudku nedoplnil, je správní orgán povinen tyto rozpory a nejasnosti odstraňovat nadále. Je na jeho uvážení, jaký další postup zvolí, zda opětovně požádá posudkovou komisi (posudkového lékaře), aby doplnila posudek, nebo požádá jinou komisi o jeho doplnění, nebo zvolí jiné důkazy. Svévolé se však dopouštět nemůže a má k dokazování užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, o němž nemají být důvodné pochybnosti (§ 51 odst. 1 a § 3 správního řádu). Navržené důkazy přitom nesmí opomenout. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že není oprávněn provádět odborné hodnocení, k němuž není povolán. V případě existujících pochybností je však správní orgán povinen v dokazování odbornými posudky pokračovat. Za účelem obdržení úplného a přesvědčivého posudku je nezbytné, aby zaslal správní orgán odbornému orgánu znění námitek žalobce (v souzené věci bylo vhodné zaslat i zjištění rozporů v dokazování Veřejným ochráncem práv), a vyžádal si doplnění posouzení (i s doplněním zadání o konkrétní otázky, úkoly či vytýčení sporných bodů), které opětovně musí správní orgán prověřit z hlediska úplnosti a přesvědčivosti odborných úvah, jež pak přejímá do samotného svého rozhodnutí ve věci. Jistě takové doplňování dokazování nemůže být neúměrné

a nadbytečně zdlouhavé. V rámci zákonných příkazů však musí správní orgán dostát požadavku dostatečného zjištění skutkového stavu a zákonných pravidel pro dokazování (srov. § 50 odst. 4 správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí), podle kterého *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*). Z citovaného ustanovení vyplývá, že se správní orgán musí vypořádat se vším, co účastníci uvedli a co v řízení vyšlo najevo, a to nestranně a objektivně a je povinen řádně v souladu se zákonem využít prostor pro správní uvážení, nemůže ho překročit či zneužít, a to i tehdy, pokud posuzování důkazů zahrnuje posuzování odborných posouzení. Tak tomu v souzené věci nebylo, k jednotlivým úkonům a rozporům v jejich hodnocení se ani PK MPSV ani správní orgány dostatečně nevyjádřily. Původní žalovaný se nezabýval ani tím, zda diagnózy uvedené v odvolání jsou všechny obsaženy v posudku PK MPSV a také zhodnoceny. Dále chybí dostatečné odůvodnění rozporu mezi tvrzeními žalobkyně v odvolání, druhým sociálním šetřením a posouzením v druhém posudku PK MPSV.

Závaznost posudků odborných posudkových orgánů nevyplývá z žádného zákona, ani ze zákona o sociálních službách. Soud musí odmítnout i obranu žalovaného ve vyjádření k žalobě, že mu nebyl znám obsah posudkového spisu. Žalovaný je oprávněn si tento spis vyžádat a prověřit rozpory v podkladech posudku, rozpory mezi lékařskými zprávami a posudkem anebo to, zda odborný posudek neobsahuje zhodnocení pouze části lékařských zpráv nebo z nich nejsou vyjímány jen některé skutečnosti. To vše samozřejmě za předpokladu, že takové rozpory budou jasné a srozumitelné pro laika. Obecně a dovedeno ad absurdum, kdyby jakýkoli odborný posudek ve správním (či jiném) řízení obsahoval zjevné chyby formální či věcné, obsahoval rozpory, logické či jiné nesmysly apod., posouditelné laikem, a správní orgán (soud apod.) by jím byl vázán, docházelo by k absurdním a zjevně nesmyslným situacím. Proto je nutno dospět k závěru, že by nebylo možné takový důkaz či podklad rozhodnutí akceptovat. Realitou je, že k chybám může dojít, a právě proto existují procesní pravidla a opravné systémy. Každý právní proces je formou komunikace a krystalizují se v něm otázky, které jsou a postupně se přestávají být spornými.

Podle § 7 odst. 1 věta první zákona o sociálních službách příspěvek na péči (dále jen "příspěvek") se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci.

Podle § 8 téhož zákona se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 5 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více

než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 10 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 24 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 20 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat úkony, vyjmenované v § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. a při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat úkony, vyjmenované v § 9 odst. 2 téhož zákona.

Podle § 11 odst. 2 zákona o sociálních službách výše příspěvku pro osoby starší 18 let činí za kalendářní měsíc

- a) 800 Kč, jde-li o stupeň I (lehká závislost),
- b) 4 000 Kč, jde-li o stupeň II (středně těžká závislost),
- c) 8 000 Kč, jde-li o stupeň III (těžká závislost),
- d) 12 000 Kč, jde-li o stupeň IV (úplná závislost).

Podle § 25 odst. 2 část věty zákona č. 108/2006 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností zašle příslušnému úřadu práce žádost o posouzení stupně závislosti osoby; součástí této žádosti je písemný záznam o sociálním šetření a kopie žádosti osoby o příspěvek.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Pro úplnost odkazů na znění zákonů soud podotýká, že žalobkyně podávala žádost o příspěvek na péči 30. 3. 2009 a tehdy účinné právní předpisy byly odlišné.

Soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009-49, č. 2018/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou publikována na www.nssoud.cz), rozhodnutí o příspěvku na péči podléhá přezkumu ve správním soudnictví, protože rozhodování o nároku na příspěvek na péči a o jeho výši správní orgán hodnotí otázky právní i skutkové, přičemž skutková zjištění nezávisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osoby žadatele.

K námitce stěžovatele si krajský soud položil otázku, zda se v případě posudku o stupni závislosti jedná o závazné stanovisko, jak tvrdí žalovaný.

Judikatura správních soudů je v tomto směru setrvalá a v jejím čele stojí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-59, podle kterého posudek PK MPSV o stupni závislosti představoval v odvolacím řízení správním rozhodující důkaz (tzv. povinný důkaz) a nejedná se svou povahou o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, poněvadž zejména jeho závaznost není zákonem deklarována (stanovena). Proto je třeba na tento posudek nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, jehož správnost není presumována a jenž podléhá hodnocení správního orgánu, který jej vyžádal; a je třeba klást na něj požadavek přesvědčivosti a úplnosti. Posudek tak musí obsahovat nejen výrok, ale rovněž odkaz na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či lékařů (§ 25 odst. 3 zákona o sociálních službách). Těmto požadavkům posudek PK MPSV nevyhovuje.

Požadavky na posudek o stupni závislosti z hlediska požadovaného rozsahu odůvodnění byly vyjádřeny již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63 a zejména v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, podle kterého „posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Tento právní názor potvrdil dále pro posudky vydávané po 30. 6. 2009 mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-30.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 3 Ads 105/2010-121, „posudek o stupni závislosti v řízení o příspěvku na péči podléhá hodnocení správního orgánu, a proto je třeba na něj klást požadavek přesvědčivosti a úplnosti, jak vykryštoval v letité judikatuře soudů rozhodujících ve věcech přezkumu orgánů sociálního zabezpečení. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění správního rozhodnutí „...se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči. Hodnocení správních orgánů sice nepodléhá odborné lékařské závěry posudků, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti. Toto omezení však správní orgány nezbavuje povinnosti hodnotit ve správním řízení provedené důkazy a tudíž i správnosti posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 - 127, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 – 104, přístupné na www.nssoud.cz). Aby správní orgán (stěžovatel či prvoinstanční orgán) mohly vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, musí být posudek přezkoumatelný vzhledem ke svým zákonem stanoveným podkladům vymezeným v citovaném ustanovení § 25 odst. 3

zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek závislosti v prvoinstančním, tak i per analogiam v odvolacím řízení). Jak Nejvyšší správní soud shledal v posuzované věci, posudek PK MPSV ani posudek lékaře Úřadu práce v Nymburku takto přezkoumatelné nebyly. Navíc se oba posudky rozcházel v hodnocení některých úkonů, konkrétně čtyřech úkonech péče o vlastní osobu a třech úkonech soběstačnosti vymezených zákonem o sociálních službách a konkretizovaných vyhláškou č. 505/2006 Sb. Jakkoliv se vlastní výsledek posouzení (tzn. posudkový závěr) obou posudků nelišil, neboť jak úřad práce, tak i PK MPSV zhodnotily zdravotní stav žalobkyně jako II. stupeň závislosti (středně těžká závislost), měly být tyto významné rozdíly v hodnocení závislosti posuzované žalobkyně odstraňovány dalším dokazováním v řízení před stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že tyto nedostatky napadeného rozhodnutí způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak správně (byť nikoliv úplně přehledně) uvedl městský soud v napadeném rozsudku. Tento důvod ob stojí jako kasační důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i samostatně“.

Podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2011, č. j. 38 Ad 46/2010-16 (dostupném na www.nssoud.cz v sekci Rozhodovací činnost – Judikatura správních soudů, příp. na vyžádání podle zákona č. 106/1999 Sb.), ač v řízení o nároku na příspěvek na péči je krajský úřad vázán závěrem posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), je na krajském úřadu, aby posoudil vypovídající hodnotu posudku, neboť je to krajský úřad, kdo v odvolacím řízení o nároku na příspěvek na péči rozhoduje. Je proto právem a povinností krajského úřadu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, a to zejména za situace, že je rozpor mezi výsledkem šetření sociální pracovníce a názorem posudkového orgánu, ačkoliv posudkový orgán neprovedl sám vlastní vyšetření žalobce.

V souzené věci žalobkyně v odvolání uvedla, které činnosti nezvládá, že se její zdravotní stav zhoršuje a uvedla seznam svých nemocí a potíží. Při dokazování byla nadto opatřena správními orgány dvě sociální šetření a tři posouzení stupně závislosti žalobkyně (lékařem lékařské posudkové služby a dvakrát posudkovou komisí MPSV). V těchto posouzeních jsou rozdíly. Soud konstatuje, že s rozdíly v těchto posouzeních se napadené rozhodnutí nevypořádalo, ani v posledních úkonech (druhém sociálním šetření a druhém posudku PK MPSV) nejsou tyto rozdíly přesvědčivým způsobem, s řádnou argumentací, v souladu s aktuální zdravotnickou dokumentací praktického a odborných lékařů ke každému úkonu uvedeny.

Navržené důkazy žalobkyně (lékařskou zprávou ortopeda ze dne 21. 9. 2011) soud neprováděl z důvodu zásady subsidiarity soudního řízení správního, která především znamená, že soud nesmí nahrazovat činnost správního orgánu, může ji především přezkoumávat a dále vzhledem k tomu, jak ve věci rozhodl.

Aby napadené rozhodnutí bylo zákonné, především z něj musí být jasné, z jakých důvodů bylo toto rozhodnutí učiněno a přitom se musí správní orgán II. stupně vypořádat se všemi odvolacími námitkami, obstarat si a vyhodnotit řádně všechny důkazy.

Podle § 118 zákona o sociálních službách (č. 108/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů) v řízení podle tohoto zákona se postupuje podle správního řádu, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí v souzené věci nedostál. Posudek PK MPSV v Ostravě ze dne 21. 6. 2011 žalovaný považoval podle svého vyjádření i napadeného rozhodnutí za závazné stanovisko, od něž se nemůže odchýlit a nepovažoval se za oprávněného nijak tento posudek hodnotit. Odvolací námitky žalobkyně, kterých úkonů žalobkyně není schopna, žalovaný nevzal vůbec v potaz a spokojil se s pouhým výsledkem posudku PK MPSV bez dostatečného odůvodnění. Ze správního spisu ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by si vyžádal posudkový spis nebo doplnění posudku či jakoukoli jinou formou doplňující údaje, aby se blíže obeznámil s důvody posudku a porovnal posudek s lékařskými zprávami. Pak tedy není známo, na základě čeho posudek pojal jako úplný a přesvědčivý a proto způsobilý posloužit jako klíčový důkaz pro rozhodnutí o odvolání. Samotný posudek PK MPSV v Ostravě obsahuje zdůvodnění k některým úkonům, avšak neobsahuje reakci na všechny námitky žalobkyně ve správním řízení a neodstraňuje rozpory dosud získaných podkladů či provedených důkazů (včetně sociálního šetření ze dne 18. 4. 2011). Ze správního spisu ani nevyplývají konkrétní dotazy či zadání k posudku tak, aby byly položeny posudkové komisi konkrétní dotazy či pokyn odpovědět na námitky žalobkyně. Žalovaný se ke konkrétním námitkám žalobkyně vůbec nevyjádřil.

V souzené věci není žádný důvod, aby se soud odchýlil od použitelné stabilní judikatury své i dalších správních soudů ohledně požadavků na odůvodnění žalobou napadnutelného rozhodnutí.

Jak již zdejší soud uvedl v rozsudcích proti České správě sociálního zabezpečení ve svých rozsudcích ze dne 12. 7. 2010, č. j. 72 Ad 30/2010-13, a ze dne 13. 7. 2010, č. j. 72 Ad 35/2010-10, „podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobce namítal, že jeho zdravotní stav se od poslední operace v roce 2007 nezlepšil a toto své tvrzení doložil lékařskou zprávou, kterou navrhl jako důkaz. K tomu žalovaná neuvedla žádné vyjádření, žádnou úvahu, žádný argument, jak se s těmito konkrétními námitkami a návrhem na dokazování vypořádala, vůbec nijak na ně nereagovala. Žalovaná se vůbec nevyjádřila k tomu, že od jejího uznání invalidity se zdravotní stav žalobce změnil a jak, pokud mělo podle ní dojít ke zlepšení, v čem toto

zlepšení spočívá anebo z jakého důvodu dospěla nyní k novému závěru, že žalobce již není invalidní. Smyslem námitkového řízení je přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby na konkrétní nesouhlas a námitky žalobce mohl správní orgán II. stupně odpovědět a vyjasnit mu, proč k naříkanému rozhodnutí dospěl. Proto by rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo už samo dostatečně obsahovat důvod nebo důvody, pro které došlo ke změně práv a povinností žalobce. Tím spíše toto platí pro rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Pokud žalobce nesezná z rozhodnutí jeho důvod/y, nemůže se proti němu účinně bránit a celé opravné řízení, jak správní, tak soudní postrádá svůj primární význam. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, jak setrvale judikují správní soudy. V souzené věci ani v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není obsažen důvod, na základě kterého došla žalovaná k závěru, že žalobce již není invalidní. Pouhý odkaz na označení ustanovení čísla a písmeny nepostačuje k tomu, aby jak žalobce, tak opravné orgány (správní či soudní) mohly poznat a přezkoumat, jak ke svému závěru správní orgán dospěl. Judikatura správních úseků krajských soudů a Nejvyššího správního soudu se všeobecně mnohokrát vyjádřila k přezkoumatelnosti správního rozhodnutí a napadené rozhodnutí požadavkům přezkoumatelného rozhodnutí nevyhovuje. Skutečný důvod vydání rozhodnutí není v rozhodnutí o námitkách vůbec uveden.“

Zdejší soud odkázal ve svých výše citovaných rozsudcích na argumentaci Nejvyššího správního soudu z jeho rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, www.nssoud.cz, č. 1389/2007 Sb. NSS, podle kterého „nepřezkoumatelností se ... podle konstantní judikatury správních soudů a podle doktríny chápe taková vada správního rozhodnutí, která je charakterizována jako nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. V případě rozhodnutí stěžovatelky byla přitom krajským soudem vytknuta vada spočívající v nedostatku důvodů, neboť jak krajský soud konstatoval, odůvodnění napadeného rozhodnutí je zkratkovité s poukazy na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění a rozboru, a nemůže tudíž dávat odpověď na otázku, jakými skutkovými a právními důvody byl správní orgán veden. Odůvodnění sice obsahuje poukaz na ustanovení § 37 zákona o důchodovém pojištění a § 14 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nicméně jinak odůvodnění připomíná sérii odkazů na obsah správního spisu. Z obsahu napadeného rozhodnutí proto nelze spolehlivě zjistit, proč stěžovatelka dospěla k závěru obsaženému ve výroku. ... účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy, poněkud slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 47 správního řádu z roku 1967 (resp. jeho obdoby ve správním řádu) s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatelky po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem, v předkládaném rozhodnutí tak učinit nemůže ani při nejlepší vůli. Plně se tu totiž naplňuje druhá premisa již citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze, a to, že „za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 správní řád) a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání (§ 250f o. s. ř.) zrušit“.

Krajský soud zrušil rozhodnutí žalované nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl dostatek důvodů pro své rozhodnutí a nevypořádal se se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a dále pro vady řízení, neboť žalovaný si ve správním řízení neopatřil důkazy v takovém rozsahu, aby byl prokázán stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti, zejména neodstranil rozpory v jednotlivých podkladech rozhodnutí a důkazech. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný znovu ve věci rozhodne, přičemž bude vycházet z právního názoru krajského soudu, že rozhodnutí o odvolání ve věci příspěvku na péči je třeba řádně odůvodnit poté, co si správní orgány obstarají dostatek důkazů ve věci a ty posoudí v souladu se správním řádem a tak, že posudek o stupni závislosti budou považovat za důkaz a nikoli za závazné stanovisko. V dalším řízení žalovaný tedy provede další dokazování, zejména si vyžádá doplňující nebo srovnávací posudek PK MPSV, jíž uloží znovu posoudit zdravotní stav žalobkyně s ohledem na skutečnosti jí namítané tak, aby všechny námitky žalobkyně byly řádně odůvodněny a aby komise vyhodnotila řádně všechny lékařské zprávy. Soud současně zasílá žalovanému k dalšímu využití zprávu ortopeda ze dne 21. 9. 2011 o stavu žalobkyně pro další využití v důkazním řízení spolu s posouzením úkonů podle přílohy žaloby. V případě potřeby žalovaný ve správním řízení provede dle své úvahy další dokazování s ohledem na skutkový stav věci.

Na okraj soud konstatuje, že obecně platí, že žalobce může sám předložit ve správním řízení jakýkoli důkaz s dostatečným odborným posouzením, jímž může být i odborné stanovisko, zpráva, posudek odborného lékaře nebo znalecký posudek (například znalce z odvětví zdravotnictví se specializací na posudkové lékařství, s konzultací s odborníky z oborů, kam patří nejzávažnější postižení žalobců nebo z oboru, do něhož spadají sporné otázky). Povinností žalobců to však není, dokazování provádí správní orgán. V souzené věci s ohledem na tvrzenou finančně-sociální situaci žalobkyně je tato možnost zřejmě omezená.

Žalobkyni soud náhradu nákladů nepřiznal, protože žádné nepožadovala a soud ze spisu žádné nezjistil. Žalovaný nebyl ve sporu úspěšný a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 16. 4. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně